

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันระหว่างประเทศทั่วโลกมากที่สุดภาษาหนึ่ง เป็นเครื่องมือสำคัญในการค้นคว้าหาความรู้และวิทยาการใหม่ ๆ ช่วยให้ทราบความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในโลก ทั้งทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคม ทั้งยังเป็นสื่อความคิด และวัฒนธรรมที่จะทำให้เกิดความเข้าใจกันระหว่างนานาชาติ แม้แต่ในด้านการบันเทิง ก็ต้องสนใจ หรือในชีวิตประจำวัน ภาษาอังกฤษก็มีส่วนเข้าไปพัวพันอยู่มาก เพราะอิทธิพลของภาษาอังกฤษเข้ามาพร้อมกับวัฒนธรรม ความรู้ และเทคโนโลยีต่าง ๆ

ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษจึงมีไว้เพื่อประกันความรู้ แต่เป็นเรื่องของความจำเป็น และยังประโยชน์ให้กับผู้มุ่งหวังความก้าวหน้าในวิชาชีพ ความรอบรู้ในเรื่องราวต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ต้องการค้นคว้าวิจัย หรือศึกษาในสถาบันการศึกษาชั้นสูง เพราะคำกริยาในแขนงวิชาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี แพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ ส่วนใหญ่วิชาเหล่านี้เป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษย่อมสามารถที่จะเข้าใจความคิด วัฒนธรรม และทัศนคติของชนชาติอื่น ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาการ และความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของโลกดังกล่าว อันจะก่อให้เกิดประโยชน์อย่างใหญ่หลวงทั้งต่อตนเองและประเทศชาติ ถึงกระนั้นพระราชดำริของพระองค์ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ทรงตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของการเรียนภาษาอังกฤษมาแต่คนว่า

วิชาหนังสือนั้นเมื่อรู้ก็แล้วพอทำการไต่จวังอยู่ แต่เมื่อไม่รู้หนังสือ อังกฤษช่วยแล้ว จะรู้สึกคับแค้นใจเมื่อภายหลัง เพราะเหตุว่าคำรับคำรำซึ่งเขาลงพิมพ์ไว้เป็นภาษาต่างประเทศ มีภาษาอังกฤษเป็นต้น มากมายหลายหมื่น

หลายแสนฉบับ นักการศึกษาจะรำเรียนให้รู้วิชาการต่าง ๆ ในเวลานี้ต้อง
อาศัยภาษาอังกฤษ เพราะผู้ซึ่งจะสามารถแปลหนังสือคำรับคำรับวิชาการเหล่านั้น
นั้นเป็นภาษาไทย สำหรับที่จะให้เราอ่านนั้นมันน้อยตัวนัก เวลาที่ไม่พอ คนก็
ไม่พอที่จะแปลเป็นภาษาไทยได้ จึงต้องเรียนจากภาษาอังกฤษ วิชาการอันใด
ซึ่งจะมีในหนังสือไทยนั้นมันน้อยนัก ว่าโดยที่สุดเพียงแต่ผู้อ่านหนังสือรักสนุก
อย่างเคียว ถ้าได้อ่านหนังสือภาษาอังกฤษแล้วก็ได้รู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลิน
ใจกว้างขวางมากขึ้นกว่าที่อ่านหนังสือไทย ๆ ที่มีอยู่มากนัก เพราะฉะนั้นการ
ที่รู้หนังสือภาษาอังกฤษเป็นลาภอันประเสริฐของนักเรียน ซึ่งจะหาได้จากการ
เล่าเรียน (1 : 480)

นอกจากนี้ สมเด็จพระมหิตลาธิเบศร อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก ได้ทรง
แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความจำเป็นของการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วน
ที่เกี่ยวข้องกับการแปลไว้ในหลายพระหัตถ์ที่ทรงพระราชทานแก่พระยารามาธิบดี เมื่อ พ.ศ.
2470 ว่า

ที่เจ้าคุณมีความเห็นว่าเมื่อเรามีภาษาที่พอแล้วเราก็ควรจะแปลหนังสือ
ต่าง ๆ ของต่างประเทศมาอ่านเล่น หรือเรียนจะดีกว่าที่จะไปตั้งหน้าเรียน
ภาษาของคนอื่น เพื่อจะได้อ่านหนังสือของเขาออก ชนชาติเราขอแสดงความ
เห็นแย้ง ขอบอกตัวอย่างว่า เวลาที่ข้าพเจ้ากำลังพยายามจะรวบรวมความรู้
ต่าง ๆ ในเรื่องโรคเมืองร้อนที่ชาวตะวันตกได้สะสมไว้ ยกตัวอย่างเรื่องโรค
Frambacia tropica โรคเคียวเท่านั้นมีเรื่องราวที่ควรรู้มากเหลือ
เกิน ถึงแม้จะอ่านแล้วด้วยความไวเท่านั้นก็เกินจะไม่มีเวลาเสียแล้ว อย่า
คิดถึงแปลเลย และความรู้เรื่องโรคนี้ออกใหม่ทุก ๆ เดือนหลายเรื่อง ใครจะ
เอาเวลามานั่งแปล ถึงในประเทศอเมริกาตัวเอง ซึ่งเรามีคนถึง 100 ล้าน
ยังรู้ไม่แปล กลับให้ผู้ที่เรียนแพทย์เรียนภาษาฝรั่งเศสกับเยอรมัน เพื่อจะได้
อ่านเรื่องที่หนังสือชาติอื่นเขียนไว้ก่อน แม้พวกชาติเขาเองก็สามารถทำการค้น
คว้าหาวิชาพอที่จะไม่คงพึ่งพาอาศัยชาติอื่น ประเทศของเขาจึงไม่มีผู้ทำการ

คนคว่ำสักคนเดียว จึงจำเป็นต้องหึ่งต่างประเทศ ฉะนั้นในทางวิทยาศาสตร์
แล้วจะคอยหึ่งผู้แปลหนังสือแล้วจะไม่มีวันเจริญ เพราะถ้าเราหากคนแปลและ
เมื่อแปลแล้วนึ่งกองออกเงินพิมพ์ค่าแปลอีก จึงจะแพร่หลายได้ ถ้าเราอ่านภาษา
ทางประเทศใดแล้วก็ไม่ของเสียเวลาแปล และไม่ของเสียเงินพิมพ์ เพราะเขา
พิมพ์มาให้แล้ว ถึงแม้เราจะไม่รู้ทุกภาษา รู้แก่ภาษาที่คนหนุ่มมากพูด เช่น ภาษา
อังกฤษ ฝรั่งเศส หรือเยอรมัน เราก็อจะหาค่าแปลของเรื่องที่มีผู้เขียนใน
ภาษาอื่น ๆ ได้ เพราะที่จริงการแปลเพื่อจะให้คุ้มทุนที่ออกกำลังกาย ปัญญา
และทรัพย์ จำจะต้องมีคนอ่านมาก (2 : 20 - 21)

ด้วยเหตุที่ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทต่อชีวิตประจำวัน การประกอบอาชีพและ
ความก้าวหน้าของตนเอง ตลอดจนความก้าวหน้าของประเทศชาติในด้านต่าง ๆ ดังกล่าว จึง
ทำให้คนไทยเรานิยมเรียนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว
นับตั้งแต่ชาวอังกฤษเข้ามาติดต่อกับไทย ในปี พ.ศ. 2361 (3 : 256) และเป็น
นิมิตมากขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (4 : 27 - 36) ซึ่งตลอดเวลา
ดังกล่าวภาษาอังกฤษนึ่งมีความสำคัญเรื่อยมาจนกลายเป็น "ความจำเป็น" อย่างหนึ่งซึ่ง
ประชาชนคาดหวังว่าจะได้รับบริการจากการศึกษาซึ่งรัฐจัดให้ ดังนั้นในสมัยของพระบาท
สมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงได้มีการบรรจุวิชาภาษาอังกฤษเข้าเป็นวิชาหนึ่งใน
หลักสูตรที่จัดทำขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2450 (3 : 256)

ตลอดระยะเวลาอันยาวนานของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
นับตั้งแต่เริ่มมีการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ในสมัยรัชกาลที่ 3 เป็น
ต้นมานั้น ความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมิได้ลดน้อยลงแต่ประการใด แต่
สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ไ้ผลเท่าที่ควร หึ่งที่มีการจัดการ
เรียนการสอนมาเป็นเวลานานแล้ว หึ่งนี้สืบเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น ปัญหา
ความไม่แน่นอนในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ปัญหาในการลงทุน ทั้งที่
ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาความล้มเหลวในการสอน
ภาษาอังกฤษของไทยว่า เป็นผลมาจากหลักสูตรที่กำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอน

ไว้วางใจมาก เมื่อถูกมุ่งหมายไม่มีจุดกำหนดที่แน่นอน การสอนในระดับต่าง ๆ ก็เป็นไปอย่าง
 ลางเลือน นอกจากนั้นเป้าหมายในการสอนภาษาอังกฤษของเราตั้งไว้อย่างสูงเกินไป ส่วนการ
 ลงทุนนั้นลงทุนมากสำหรับบ้านที่ไม่เกิดผลนัก เช่น การลงทุนในด้านการฝึกหัดครูสอนภาษา
 และด้านการนิเทศซึ่งรวมถึงการแนะนำการใช้อุปกรณ์การสอนน้อยไม่ใกล้ชิดส่วนกับเป้าหมาย
 (5 : 54 - 59)

นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับตัวครู ผู้บริหารโรงเรียน ผู้บริหารการศึกษา
 สภาพแวดล้อมอื่น ๆ รวมทั้งผู้เรียนด้วย ทั้งที่ กานดา ณ ถลาง ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ
 ปัญหาความล้มเหลวในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยไว้ว่า ปัญหาสำคัญประ-
 การหนึ่งเป็นปัญหาเกี่ยวกับตัวครู กล่าวคือ จำนวนครูผู้ทรงคุณวุฒิไม่เพียงพอกับการที่จำเป็น
 ของสอนภาษาอังกฤษให้กับเยาวชนไทย ส่วนครูที่มีอยู่ก็ขาดความมั่นใจในความรู้ของตนเอง
 เพราะขาดความรู้ที่แน่นแฟ้นในเรื่องภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านเนื้อหาวิชา วิธีสอน ความรู้
 เกี่ยวกับการศึกษา หลักการสอน และจิตวิทยาซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของการเป็นครูสอน
 ภาษาอังกฤษ ส่วนปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหารและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ พบว่า บางครั้งผู้บริหารได้
 แก่ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ไม่สนับสนุนเอาใจใส่งานของภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เช่น ในเรื่อง
 ของงบประมาณที่ไม่พอเพียง เรื่องกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งบางครั้งไม่อนุญาตให้ครูผู้สอนไปรับ
 การอบรม จึงทำให้เกิดอุปสรรคในการดำเนินการสอน สำหรับปัญหาในค้ำที่เกี่ยวกับตัว
 ผู้เรียนพบว่า นักเรียนไม่สนใจเรียนภาษาอังกฤษ เพราะอาจมองไม่เห็นความจำเป็นที่จะ
 ต้องเรียนหรือไม่แจ้งในจุดประสงค์การเรียนหรือเรียนเพียงเพื่อความใฝ่ใหญ่ (6 : 8 - 14)
 จึงเป็นเหตุให้นักเรียนส่วนมากฟังภาษาอังกฤษเกือบไม่รู้เรื่อง พูดภาษาอังกฤษได้น้อยหรือพูด
 ไม่ได้เลย ความสามารถในการอ่านและทำความเข้าใจเนื้อความที่ตนอ่านโดยฉับพลันทันทียัง
 ตกอยู่ในเกณฑ์ต่ำ รู้คำศัพท์น้อย และไม่สามารถจะเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง ทั้งที่
 นักเรียนทุกคนต้องเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาบังคับมาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จนถึงมัธยมศึกษา
 ปีที่ 3 โดยใช้เวลาเรียนนานถึง 6 ปี ตามหลักสูตรมัธยมศึกษา พ.ศ. 2503 ซึ่งนับว่าเป็น
 การสิ้นเปลืองโดยไร้ผลไม่คุ้มค่า (7 : 1)

ผลจากความคิดเห็นและการวิจัย ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคม ที่สืบเนื่องมาจากความก้าวหน้าทางวิชาการต่าง ๆ ดังกล่าว ทำให้รัฐบาลตระหนักถึงปัญหา การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างดียิ่งขึ้น จึงได้เริ่มมีการปรับปรุงหลักสูตรอย่างจริงจัง ใน พ.ศ. 2513 โดยกระทรวงศึกษาธิการ ได้ตั้งคณะกรรมการดำเนินงานปรับปรุงหลักสูตรขึ้น (ชื่อย่อ กปส.) เพื่อพิจารณาแก้ไขหลักสูตรอื่น ๆ ทุกระดับ (8 : 22) ซึ่งการปรับปรุงหลักสูตร ดังกล่าว ได้ดำเนินเรื่อยมาและส่งผลให้มีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงหลักสูตรอย่างจริงจังใน ช่วงเวลาของการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษาในปี พ.ศ. 2517 และเมื่อการปฏิรูปการศึกษา ได้รับความรับรองจากรัฐบาลแล้ว จึงได้นำความคิดจากการปฏิรูปการศึกษามาสวมเสริม หลักสูตร โดยเฉพาะในส่วนที่ปฏิรูปการศึกษามีผลต่อแผนการศึกษาแห่งชาติ และเพื่อให้สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 เมื่อปรับปรุงร่างหลักสูตรให้สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 แล้ว กระทรวงศึกษาธิการจึงประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ขึ้น (9 : 11)

การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนแปลงจุดประสงค์ของหลักสูตร วิชาภาษาอังกฤษด้วย โดยมีสาระซึ่งควรสนใจได้แก่ การมุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการ ใช้ทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้สัมพันธ์กันโดยสอดคล้องและถูกต้อง เพื่อประโยชน์ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มากกว่าที่จะวัดกันเพียงแต่การ เรียนรู้กับภาษา นั้น หรือการที่สามารถเปลี่ยนแปลงภาษานั้นเป็นภาษาของตนคำต่อคำ (10 : 1) ดังนั้นใน การเตรียมการสอนหรือการดำเนินการสอนที่มีประสิทธิภาพในแต่ละครั้ง ครูจึงจำเป็นต้องมี ความรู้ความเข้าใจในเรื่องของหลักสูตรเป็นอย่างดี และต้องมีหลักยึดเพื่อเป็นแนวทางในการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนว่ามุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมอย่างไรจึงจะสนองเจตนารมย์ของหลักสูตร ได้มากที่สุด เพราะการที่หลักสูตรจะสัมฤทธิ์ผลมากน้อยเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับ การสอนของครูเป็นสำคัญ (ซึ่งที่ พรรณิณี สาคริก กล่าวไว้ว่า แม่ครูผู้เรียนจะไม่คอยดี คือสติปัญญาอ่อน ขาดความสนใจ และสิ่งแวดล้อมคือสถานที่และอุปกรณ์ต่าง ๆ รวมทั้งหนังสือ แบบเรียน และแบบทดสอบที่มีอยู่ไม่คอยดี แต่ถ้าครูดี มีความรู้ความสามารถทั้งในด้านเนื้อหา วิชา และการถ่ายทอดวิชาการ ขอบกพรองด้านอื่น ๆ จะได้รับการปรับปรุงจากครู และ ทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างดีพอสมควร แต่ในทางตรงข้าม ถ้ามีนักเรียนและ

อุปกรณ์ต่าง ๆ ก็ มีแบบเรียนและแบบทดสอบเหมาะสมถูกต้องหลัก แต่ครูไม่มีความสามารถก็ไม่
ทำให้เกิดประโยชน์อะไรมากนัก มักจะทำให้เสียผลมากกว่า (11 : 73) ทั้งนี้เพื่อให้การ
เรียนการสอนตามแนวหลักสูตรใหม่บรรลุผลตามความมุ่งหมายจะต้องคำนึงถึงครูเป็นประการ
สำคัญด้วย เพราะในการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรใหม่ในแต่ละครั้งนั้นย่อมก่อให้เกิดปัญหาและ
อุปสรรคต่าง ๆ ในทางปฏิบัติอย่างแน่นอน ดังที่ สิบพันท์ เกตุทัต กล่าวว่า ในการ
เปลี่ยนแปลงหลักสูตรใหม่นั้นแม้จะได้มีการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อ
พิจารณาเตรียมการหาแนวทางปฏิบัติในอันที่จะประสานงานให้สอดคล้องกันระหว่างหน่วยงานที่
รับผิดชอบอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเตรียมกำลังคน เตรียมวัสดุ อุปกรณ์
สื่อการเรียน เตรียมสร้างความเข้าใจแก่คณะครูอาจารย์ และผู้ปฏิบัติงานในระดับโรงเรียน
ผู้เรียน ผู้ปกครอง ตลอดจนประชาชนทุกระดับแล้วก็ตาม (12 : 2) ก็ยังพบว่าครูมีปัญหา
และความต้องการในการนำหลักสูตรไปใช้ที่ค่อนข้างจะสอดคล้องกัน ดังที่ วิไล โบริ์ เสรีวงศ์
ได้วิจัยพบว่า ครูมีปัญหาคือความไม่เข้าใจในการนำหลักสูตรไปใช้ และบทบาทของตนเองอยู่
เพราะการอบรมครูเพื่อเตรียมการใช้หลักสูตรที่ครูได้รับนั้นเป็นการอบรมที่กระตั้นหัน และมีระยะ
เวลาในการอบรมจำกัด เมื่อเทียบกับเนื้อหา ความรู้ ความใหม่ของหลักสูตร ที่ครูต้องทำความเข้าใจ
ประกอบกับการอบรมเป็นทอด ๆ ย่อมทำให้ครูไม่สามารถทำความเข้าใจกับหลักสูตร
อย่างแท้จริงได้ (13 : 4 - 9) ทั้งนี้ครูจึงต้องการให้มีการสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับการ
ใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ และการอบรมจากเจ้าของภาษาทั้งในค่านเนื้อหาวิชาและวิธีสอน
ต้องการได้รับความช่วยเหลือในค่านอุปกรณ์การสอน ทำராสำหรับค้นคว้า และเอกสารทาง
วิชาการ ต้องการให้ศึกษานิเทศก์ไปเป็นวิทยากรประจำโรงเรียน ต้องการได้รับการนิเทศ
การศึกษาจากศึกษานิเทศก์ ต้องการขอทดสอบมาตรฐานที่ครอบคลุมเนื้อหา (14 : 19 - 23,
15 : 79 - 80)

ปัญหาและความต้องการของครูจึงกล่าวย่อมาเป็นสาเหตุให้การสอนภาษาอังกฤษไม่
บรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ในการแก้ปัญหาและสนองความต้องการของครูจึงกล่าว
อาจจะมีวิธีการดำเนินการได้หลายอย่าง และหนึ่งในวิธีการนั้นคือ "การนิเทศการศึกษา"
โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนิเทศการสอน เพราะเกี่ยวกับการปรับปรุงการเรียนการสอนโดยตรง

เพราะเป้าหมายของการนิเทศการศึกษาคือ การยกระดับการเรียนการสอนทั้งมวลให้ดีขึ้น โดยให้ความช่วยเหลือแนะนำกับครูอาจารย์และผู้บริหารการศึกษาทุกระดับ เพราะการนิเทศการศึกษาเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การศึกษาทุกระดับชั้นได้รับการบริการการศึกษาที่ดีขึ้น ดังที่ อัดัมส์ และ ดิกกี (Adams and Dickey) เน้นว่า "การนิเทศการศึกษาเป็นบริการที่เกี่ยวกับการสอนและการปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น" (16 : 5) และ คิมบอลด์ ไวลส์ (Kimball wiles) กล่าวว่า "การนิเทศการศึกษาคือ กิจกรรมที่บริการให้ครูดีขึ้น" (17 : 10) และควยเทศที่งานของศึกษานิเทศก์เกี่ยวข้องกับครูในด้านการให้คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือ เมื่อมีปัญหาหรือแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ และทำทุกอย่างเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น วิจิตร วรุตมางกูร และ สุทธิญา นีระกุล จึงกล่าวว่า "หัวใจของความสำเร็จในการปรับปรุงการศึกษาอยู่ที่คุณภาพของการสอนและวิธีสอนซึ่งจะต้องทำการปรับปรุงโดยใช้กระบวนการ วิธีการ และเทคนิคเฉพาะอย่าง ซึ่งงานนี้เป็นหน้าที่ของศึกษานิเทศก์โดยตรง" (18 : 94) ดังที่ หนวยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ได้สรุปหน้าที่ของศึกษานิเทศก์ไว้ดังนี้คือ ศึกษานิเทศก์มีหน้าที่สำคัญในการนิเทศการศึกษา หรือนิเทศการสอน ควบคุมมาตรฐานการศึกษา ปรับปรุงช่วยเหลือครูทุกวิถี เพื่อให้การเรียนการสอนมีคุณภาพและได้ผลดี ซึ่งอาจทำโดยการจัดทำคู่มือครู เอกสารทางวิชาการ แบบเรียน หนังสือประกอบการเรียนการสอน จัดประชุมอบรม สัมมนาครูอาจารย์ ทำการวิจัย พัฒนาหลักสูตร บริการตามการศึกษาแก่ครู ประชาสัมพันธ์กับผู้ที่เกี่ยวข้อง และมีหน้าที่ในการประเมินผลการศึกษา (19 : 4 - 5) โดยปฏิบัติหน้าที่ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการนิเทศการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาหลักสูตรให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการศึกษา เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน และพัฒนาคุณภาพของครู "โดยการช่วยเหลือครูในการเลือกและปรับปรุงวัตถุประสงค์ของการสอน เนื้อหาการสอน วิธีการสอน การใช้วัสดุอุปกรณ์ประกอบการสอน การใช้กิจกรรมเสริมหลักสูตร ตลอดจนช่วยเหลือครูให้รู้จักและปรับปรุงวิธีการประเมินผลการเรียนการสอน" (20 : 240 - 241) เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่า ศึกษานิเทศก์จะปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่และจุดมุ่งหมายที่วางไว้ได้อย่างประสานสอดคล้องกันแล้วก็ตามก็มิได้หมายความว่าความวางงานนิเทศการศึกษาจะบรรลุผลสำเร็จตามจุด

มุ่งหมายของการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพเสมอไป ถ้าหากการนิเทศการศึกษานั้นมีกิจอยู่
 บนความต้องการอันแท้จริงของครู เพราะในการปฏิบัติภารกิจใดก็ตามถ้าปฏิบัติของประสม
 ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ ย่อมก่อให้เกิดความต้องการที่
 จะได้รับความช่วยเหลืออย่างแท้จริงและตรงกับความต้องการ ซึ่งถ้าความต้องการดังกล่าว
 ได้รับการตอบสนองอย่างตรงจุดมุ่งหมาย ตรงตามความต้องการ ความช่วยเหลือนั้นย่อมมี
 ความหมายและมีคุณค่า การนิเทศการศึกษาที่เช่นเดียวกันจะมีทั้งความหมายและคุณค่าสำหรับ
 ครู เมื่อผู้ทำหน้าที่พึงสังวรไว้เสมอว่า บทบาทของศึกษานิเทศก์ควรจะต้องสัมพันธ์กับความ
 มุ่งหวังหรือความต้องการของบุคคลอื่นด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูใหญ่และครูในโรงเรียน
 ทั้งจักต้องพยายามศึกษาและทำความเข้าใจถึงความต้องการของแต่ละบุคคล เพื่อสร้างความ
 พึงพอใจให้กับทุกฝ่าย พยายามประสานประโยชน์โดยการให้ความช่วยเหลือและร่วมมือในการ
 ปฏิบัติงานให้ตรงกับความต้องการของครู เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย

ดังนั้น ภัยเหตุที่ครูสอนภาษาอังกฤษของประสมกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ใน
 การเรียนการสอนซึ่งอาจจะเป็นทั้งในค่านหลักสูตรที่เปลี่ยนแปลงไป เนื้อหาวิชา วิธีสอน
 การทำและการใช้อุปกรณ์การสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและการประ-
 เมินผล ตลอดจนการสนับสนุนของผู้บริหาร สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นปัญหาและอุปสรรคที่ผลักดันให้
 ครูสอนภาษาอังกฤษ มีความต้องการการนิเทศการศึกษาทั้งสิ้น ดังนั้นนิเทศในฐานะ
เป็นบุคคลที่ปฏิบัติงานร่วมกับครู จึงจำเป็นต่องานนี้ถึงความต้องการที่แท้จริงของครู นอก
 เห็นจากความรู้ความสามารถตามบทบาทของตน ทั้งนี้เพื่อจะช่วยเหลืออย่างถูกวิธีและตรง
 ตามความต้องการของปัญหาซึ่งจะทำให้การนิเทศการศึกษาในแต่ละครั้งเต็มไปด้วยคุณค่าและ
 ความหมาย สร้างความประทับใจและพึงพอใจให้แก่ครู การศึกษาในระดับโรงเรียนก็จะมี
 คุณภาพและได้มาตรฐาน ค่าใช้จ่ายที่เคยหมดเปลืองไปโดยไม่ได้ประโยชน์ก็จะค่อย ๆ ค่อย
 ทุบขึ้น ดังที่ เจน ฟรานเซธ (Jane Franseth) ได้กล่าวไว้ว่า "การนิเทศการ
 ศึกษาจะมีความหมายสำหรับครูก็ต่อเมื่อการนิเทศนั้นแสดงให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้อง และมี
 ผลต่อความต้องการของผู้รับการนิเทศโดยตรง นั่นคือ จะต้องให้ครูมีส่วนร่วมในการพิจารณา
 ว่าจะให้ศึกษานิเทศก์ช่วยเหลือในเรื่องใดจึงจะเป็นที่ต้องการของครู" (21 : 23)

ด้วยเหตุนี้กล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความต้องการการกานิเทศการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในเขตการศึกษา 12 เพื่อนำผลการวิจัยไว้เป็นแนวทางในการวางแผนการกานิเทศการสอนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของครูสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในเขตการศึกษา 12 อันจะเป็นประโยชน์ในการให้ความช่วยเหลือแนะนำ และปรับปรุงให้การศึกษาวชิษาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในเขตการศึกษา 12 มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในเขตการศึกษา 12 เกี่ยวกับความต้องการการกานิเทศการสอน ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในกานิเทศกร เนื้อหาวิชา วิธีสอน กิจกรรมการเรียนการสอน อุปกรณ์การสอน และการวัดและอารประเมินผล

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความคิดเห็นของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับความต้องการการกานิเทศการสอน ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในกานิเทศกร เนื้อหาวิชา วิธีสอน กิจกรรมการเรียนการสอน อุปกรณ์การสอน และการวัดและประเมินผล

2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 12 ความสภาพที่เป็นอยู่ ในปีการศึกษา 2525

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. คาดว่าจะไ้ข้อมูลและข้อเสนอแนะอันเป็นแนวทางให้ศึกษานิเทศกรเขต ในเขต

การศึกษา 12 ทราบข้อมูลและปัญหา ซึ่งจะช่วยวางแผนการนิเทศการสอนได้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง

2. เป็นแนวทางให้หน่วยศึกษานิเทศก์เขต 12 และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. ส่งเสริมให้การใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 กำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมาย

4. เป็นแนวทางให้ผู้สนใจศึกษาพิจารณาการดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

ข้อจำกัดของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะความคิดเห็นของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 เกี่ยวกับความต้องการการนิเทศการสอนในเขตการศึกษา 12 เท่านั้น

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ความต้องการการนิเทศการสอน หมายถึง ความต้องการคำแนะนำ ช่วยเหลือ ในด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชา วิธีสอน กิจกรรมการเรียนการสอน อุปกรณ์การสอน และการวัดผลและการประเมินผล

ศึกษานิเทศก์เขต หมายถึง ศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา ที่ปฏิบัติหน้าที่ประจำอยู่ในเขตการศึกษา 12

เขตการศึกษา 12 หมายถึง พื้นที่การศึกษาที่ประกอบด้วย 7 จังหวัดคือ จังหวัดฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี นครนายก ชลบุรี ระยอง จันทบุรี และตราด

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยและสร้างเครื่องมือสำรวจความคิดเห็นของ ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 โดยการศึกษา จากเอกสาร รายงานการวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ การนิเทศการศึกษา การนิเทศการสอน และการพัฒนาหลักสูตร ปริญญาผู้เชี่ยวชาญ และอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งรายละเอียดมีดังต่อไปนี้

ประชากร

กลุ่มประชากรประกอบด้วย คณะครู-อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษตาม หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ทุกคน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาทุกโรงเรียน ที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 12 ซึ่งมีรวมทั้งสิ้น 42 โรงเรียน จำนวนครู 269 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยการศึกษา ค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากประสบการณ์ในการทำงานของผู้วิจัย ตลอดจน จินตนาการแนวความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและผู้มีประสบการณ์ด้านการสอนและการนิเทศการศึกษา แบบสอบถามประกอบด้วยข้อความซึ่งสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการการนิเทศการสอน ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชา วิธีสอน กิจกรรมการเรียนการสอน อุปกรณ์การสอน และการวัดและการประเมินผล ลักษณะของแบบสอบถามมีทั้งคำถามแบบสำรวจรายการ (check list) แบบมาตราส่วน ประเมินค่า (rating scale) และคำถามปลายเปิด (open-ended)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ส่งแบบสอบถามด้วยตนเองและโดยทางไปรษณีย์ และเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามโดยใช้ร้อยละ (percentage) วิเคราะห์ความถี่เกี่ยวกับความต้องการการนิเทศการสอน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และวิเคราะห์ความถี่เกี่ยวกับความต้องการการนิเทศการสอนจากแบบสอบถามส่วนที่เป็นปลายเปิด (open-ended) โดยใช้ค่าความถี่

ลำดับชั้นในการเสนอผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดลำดับชั้นของการเสนอผลการวิจัยโดยแบ่งออกเป็น 5 บทดังนี้

บทที่ 1 กล่าวถึง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย ข้อจำกัดของการวิจัย คำนิยามศัพท์เฉพาะ วิธีดำเนินการวิจัย และลำดับชั้นในการเสนอผลการวิจัย

บทที่ 2 กล่าวถึง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 กล่าวถึง วิธีดำเนินการวิจัยและการรวบรวมข้อมูล

บทที่ 4 กล่าวถึง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 กล่าวถึง สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในส่วนสุดท้ายเป็นบรรณานุกรมและภาคผนวก